Europa-Parlamentet
2014-2019

Mødedokument

B8-0439/2017

22.6.2017

FORSLAG TIL BESLUTNING

på baggrund af forespørgsel til mundtlig besvarelse B8-0319/2017

jf. forretningsordenens artikel 128, stk. 5

om opbygning af en ambitiøs industripolitisk EU-strategi som en strategisk prioritering til fremme af vækst, beskæftigelse og innovation i Europa (2017/2732(RSP))

Angelo Ciocca, Nicolas Bay, Jean-Luc Schaffhauser, Lorenzo Fontana
for ENF-Gruppen

B8-0439/2017

Forslag til Europa-Parlamentets beslutning om opbygning af en ambitiøs industripolitisk EU-strategi som en strategisk prioritering til fremme af vækst, beskæftigelse og innovation i Europa
(2017/2732(RSP))

Europa-Parlamentet,

– der henviser til artikel 145-150 og artikel 173 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF),

– der henviser til forespørgsel til Kommissionen om opbygning af en ambitiøs industripolitisk EU-strategi som en strategisk prioritering til fremme af vækst, beskæftigelse og innovation i Europa (O-000047/2017 – B8-0319/2017),

– der henviser til forretningsordenens artikel 128, stk. 5, og artikel 123, stk. 2,

A. der henviser til, at der i alle højtudviklede økonomier siden 1970'erne har kunnet iagttages et mere eller mindre pludseligt fald i beskæftigelsen i fremstillingsindustrien; der henviser til, at afindustrialisering er et fænomen, som går forud for den bølge af økonomisk globalisering, der tog sin begyndelse i 1990'erne, men accelereres yderligere af globaliseringen;

B. der henviser til, at den industrielle sektor i dag i adskillige højtudviklede økonomier beskæftiger under 10 % af arbejdsstyrken, dvs. en andel, der kun er en smule højere end i industrialiseringens startfase omkring år 1900; der henviser til, at dette betyder, at de højtudviklede økonomier reelt er reduceret til blot at være importører af billige industrivarer, hvis produktion er udflyttet til udviklingslandene;

C. der henviser til, at økonomiske initiativer, herunder de succesfulde, som følge af digitaliseringen i dag er kendetegnet ved en lav grad af arbejdskraftintensitet og en høj grad af specialisering; der henviser til, at digitaliseringen af produktionsprocesserne snart vil få en stor indvirkning på den faglige profil for arbejdstagere i industrisektoren og andre sektorer; der henviser til, at dette vil medføre en ændring af markedsstrukturen, hvilket vil give sig udtryk i stigende fragmentering og ulighed mellem forskellige typer af arbejde, bl.a. også med hensyn til aflønning, social sikring og karriereudsigter;

D. der henviser til, at de makroøkonomiske ubalancer i Unionen, som forværres af virkningerne af tilhørsforholdet til euroområdet og de heraf følgende sparepolitikker, har udløst en hjerneflugt ("human capital flight" eller "brain drain") på bekostning af de svageste lande, som bevirker, at deres økonomier gøres strukturelt afhængige af stærkere landes;

E. der henviser til, at EU for så vidt angår industripolitikken kun har en understøttende kompetence; der henviser til, at EU's tiltag på området udelukkende er fokuseret på

konkurrenceevnen[1] og understøtter en merkantilisme, der er baseret på reduktion af produktionsomkostningerne (lønningerne) og nulstilling af den indenlandske efterspørgsel; der henviser til, at det med al ønskelig tydelighed fremgår, at denne merkantilistiske model ikke passer til alle medlemsstaters økonomier uden undtagelse og i visse tilfælde heller ikke er forenelig med deres forfatninger;

F. der henviser til, at EU's finansiering, eftersom den udelukkende er knyttet til størrelsesmæssige parametre og ikke til det makroøkonomiske grundlag, og eftersom den sigter mod at afhjælpe strukturelle frem for konjunkturbetingede problemer, ikke er i stand til at yde effektiv beskyttelse mod negative chok;

G. der i lyset af de nuværende langsigtede økonomiske tendenser og procykliske politikker, som EU har vedtaget, henviser til, at det af EU fastsatte mål om, at industrien senest i 2020 skal tegne sig for mindst 20 % af EU's BNP – ligesom målene om fuld beskæftigelse og økonomisk, social og territorial samhørighed – helt klart ikke vil kunne indfries;

H. der henviser til, at de europæiske budgetmæssige begrænsninger har ført til forarmelse af infrastrukturen i adskillige medlemsstater, herunder offentlige basisinfrastrukturer såsom skoler, hospitaler, politistationer og transportnet;

I. der henviser til, at bankerne som følge af, at der ikke længere er en klar skillelinje mellem traditionel bankvirksomhed og investeringsmæssige bankaktiviteter, efterhånden mere og mere har givet de finansielle og spekulative aktiviteter forrang og på den måde har drænet økonomien for den kredit, som er nødvendig med henblik på en tilstrækkelig mobilisering af private investeringer i industrisektoren; der henviser til, at politikkerne med hensyn til bankunionen sammen med ECB's monetære politik sågar har bidraget til at forværre denne situation;

J. der henviser til, at en industriel strategi for at være effektiv forudsætter en koordineret politisk indsats på forskellige områder: med hensyn til infrastrukturer, handel, energi, beskæftigelse, forskning og udvikling samt offentlig og privat finansiering;

1. mener, at enhver udsigt til økonomisk og beskæftigelsesmæssig vækst og innovation er afhængig af en dybtgående genindustrialisering – det vil sige, at produktionen må rykkes tilbage og foregå lokalt;

2. understreger, at det er en afgørende faktor, at produktionen foregår lokalt, også for at sikre, at den igangværende "digitale revolution" bliver bæredygtig, og at de dermed forbundne fordele kommer alle til gode, eftersom arbejdsmarkedet herigennem kan give erhverv, som er i færd med at blive forældede, en ny chance; understreger desuden, at det på den på den anden side er vigtigt, at hver enkelt medlemsstat bliver i stand til at yde passende social beskyttelse til dem, som ikke har held til at komme ind på arbejdsmarkedet igen;

3. opfordrer indtrængende Kommissionen til at vedtage handelspolitiske foranstaltninger med henblik på at dæmme op for import af udflyttede produkter og tjenesteydelser; mener, at sådanne foranstaltninger kunne blive mere effektive, hvis de fra

[1] Artikel 173, stk. 1, i TEUF.

medlemsstaternes side blev ledsaget af incitamenter til tilbageflytning af produktionen og fastholdelse på stedet af den eksisterende produktion;

4. mener, at solide nationale politikker for mellemlangsigtede og langsigtede offentlige investeringer i infrastruktur, modernisering af eksisterende offentligt og privat ejede bygninger (bl.a. med henblik på forbedring af energieffektiviteten), restaurering og bevarelse af kulturarven og bygningskulturarven, infrastruktur til territoriel beskyttelse (f.eks. mod risikoen for naturkatastrofer eller hydrogeologiske ubalancer) og istandsættelse og modernisering af basisinfrastruktur (skoler, hospitaler og politistationer, vej- og jernbanenet, lufthavne, havne osv.) bør være blandt de første skridt, som tages; finder endvidere, at tilsvarende politikker for investering i luksusindustrien bør have høj prioritet;

5. bemærker, at EU-finansiering, skønt den er tænkt som et redskab til at udligne ubalancerne mellem medlemsstaterne, i realiteten forstærker disse ubalancer, hvilket skyldes anvendelsen af de to principper om medfinansiering og krydsoverensstemmelse; påpeger, at EU-finansieringen således kan betragtes som en særlig subtil måde, hvorpå EU udøver kontrol med medlemsstaternes udgiftspolitik; mener derfor, at EU-finansiering i modsætning til offentlige og private investeringer ikke er det bedst egnede redskab med henblik på at sikre en effektiv strategi for genindustrialisering; opfordrer indtrængende til, at medlemsstaternes investeringer bliver befriet for de EU-pålagte budgetmæssige begrænsninger;

6. mener, at det er hensigtsmæssigt at skabe de bedst mulige betingelser for at tilvejebringe tilstrækkelige private investeringer som supplement til offentlige investeringer; understreger i denne forbindelse behovet for en klar skillelinje mellem traditionel bankvirksomhed og investeringsrelaterede bankaktiviteter;

7. minder Kommissionen og Rådet om, at Den Europæiske Union ikke må vedtage "nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser"[1] med hensyn til industrien;

8. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen samt til medlemsstaternes regeringer og parlamenter.

[1] Artikel 173, stk. 3, i TEUF.